

Alekas '04

Laikas: 2004 04 09 – 2004 04 26

Vieta: Alekas, Kaukazas, Rusija

Dalyviai:

Henrikas Ramonas – vadas;

Vaidas Bernotas – remontininkas;

Andrius Brunza – čiombė;

Martas Paulauskas – finansininkas;

Vova – irgi vadas;

Lena – medikė;

Lukas Krupavičius – metraštininkas;

Mindaugas Kudirka – likęs be pareigų, tiesiog dalyvis.

Tai jau antroji „Ažuolų“ ekspedicija į Aleko karstinį urvų rajoną Kaukaze, Rusijoje. Šį kartą ekspediciją organizavo Henrikas Ramonas. Žygis vyko balandžio 9 – 26 d. Šiam žygiui, kuris buvo daugiau mokomasis ir naujokams skirtas, buvo suburta internacionalinė komanda. Prie ekspedicijos prisidėjo rusai speleologai Vova ir Lena. Žygio tikslas buvo pasiekti urvo Oseneja dugną ir jei dar liks laiko pasivaikščioti po vertikalų Varancovkos urvą, taip pat svarbūs mokomieji žygio tikslai. Dėl blogo oro ir laiko trūkumo žygio tikslai buvo įvykdyti tik iš dalies. Visgi manau, kad žygis pasisekė.

Balandžio 9d.

Šiandien mūsų kelionės pradžia. Valio! Prasideda nuotykiškai! Dar užvakar turėjau ruoštis koliui, bet jau ne tas galvoj. Pyzdum tą kolį! Visos mintys sukasi apie kelionę. Kad viską pasimti ko reikia, neužmiršti ko svarbaus. Man tai pirmoji rimta kelionė su „Ažuolais“. Tikrai labai laukiu, kol išvažiuosim. Pas Andrių bute vyksta paskutiniai pasiruošimai, daiktų pakavimas. Žiūrim, krepšys kažkoks guli – ten Jupi pakelių kokia 30! Prajuokino iš karto. Pamaniau, jog Henrikas ekspedicijos rėmėją susirado, parėmė prekėm. Galvojam, kas gi gers tą Jupi, nuodysis save. Bet kaip pasirodė vėliau, šis gėralas buvo nepakeičiamas.

Mūsų išlydėt ateina tik Gintarė, duoda siurpraizą, atsisveikina. Mes jau kraunam savo daiktus į autiką. Ir...išvažiuojam! Visi gerai nusiteikę, dalijamės išpūdžiais iš vakar matytų krepšinio varžybų Žalgiris – Maccabi. Šitoj vietoj aišku turėtų būti daug pyyyp. Bet praleisim šia skaudžią temą. Šiaip tai nuotaika puiki, mes jau judam link Rusijos.

Balandžio 10d.

Į Maskvą atvažiuojam anksti ryte apie 6 val. Iš karto su visais daiktais patraukiam link traukinių stoties, iš kurios važiuosim į Xostą. Laukia visa diena sėdėjimo. Kaip nuobodu. Henrikas, Vaidas ir Martas važiuoja pas Vovą pasižiūrėti inventoriaus, Andrius eis dar pirkti maisto. Tai nebelieka nieko kito kaip tik likti saugoti daiktų. Taigi aš ir Mindaugas likom stoty. Nėra ką veikti. Pažaidžiam laivus, kartuves ir dar visus kitus žinomus žaidimus. Po truputį stumiam laiką.

Po kiek laiko pabaigiam visas žinomų žaidimų atsargas ir vėl daros nuobodu, bet sugrįžta Andrius su Svieta. Pralinks mėjam, Svieta išmoko mus naujo žaidimo. Mes visi susidomėję žaidžiam. Laikas prabėga nejučia. Susirenka visa kompanija. Susipažįstam su Lena ir Vova. Tuoju išvyks mūsų traukinys. Išlydėti ateina rusų draugai. Jie nusižiūrėję nuo „Ažuolų“ tradicijų Lenai su Vova įdeda siurprazų.

Balandžio 11d.

Visą dieną važiuojam traukiniu. Žaidžiam kortom arba visai nieko neveikiam, gulim ir pindėjam. Vova mums dar primena kaip rišti mazgus, pasimokom. Vaidas iš Vovos bando išreikalauti demokratijos žygyje, bet jo pastangos ką nors pasiekti yra bergždžios. Vaidas kažką bando išsiaiškinti

kada rusai švenčia Velykas, prisipažįsta esąs pagonis ir taip besigilindamas į religiją gauna pravardę Pagan, kurią po to Henrikas sėkmingai paverčia Paganini. Abu vadai aptaria ekspedicijos smulkmenas prie bambalio(ar kelių) alaus.

Balandžio 12d.

Šiandien apie pietus atvažiuom į Xostą. Šilta, saulė šviečia. Oras tiesiog puikus. Jau prie stoties mus pasitiko vietinis vežėjų verslo atstovas ir pasiūlė nuvežti mus į vietą. Šią žinią visi sutiko su džiaugsmu. Į žigulį sukrovėm visą kiek tik tilpo įrangą ir kuprines. Ten atsirado vietos – tiesa labai jau nedaug – ir Vaidui. Mes visi likę susivertėm į Volgą ir patraukėm link kalnų.

Į vietą atvažiuom su Gaz -66. Gera mašina, traukia kaip džipas koks. Praeina per visus kelius. Mus atvežė iki „bukų laukymės“ nuo kurios iki urvo jau visai nedaug paėjėti reikia. Kai tik atvažiuom buvo nuspręsta, jog Vova ir aš pirmi eisime į urvą. Geras buvo jausmas. Norėjosi savomis akimis pamatyti tuos urvus, pažiūrėti kaip ten viskas yra. Ir dar kai sužinai, kad pirmas tai pamatysi, tai tikrai kažkas nerealus.

Kelias iki urvo nuo bukų laukymės daugiausiai buvo kilimas į kalną. Tikrai nelengva, o be to dar reikia nešti kuprinę ir transportinius maišus. Vova rodė kelią iki urvo. Aš ėjau už jo. Paskui mane su maišais ėjo Mindaugas, Vaidas ir Henrikas. Mes ėjom greičiau ir jie pradėjo atsilikti, galiausiai visai buvo nematyti. Atėjom iki urvo, laukiam jų su virvėm ir visa kita įranga. O jie nesirodo. Tada Vova išėjo jų ieškot. Pareina visi po kokių 20 minučių. Pasirodo jie visai kitu keliu nuklydo, ieško, ieško urvo – neranda. Gerai, kad Vova surado ir visus atvedė. Įsikūrėm ant kalvos prie pat urvo. Matyt, kad jau anksčiau buvusi stovykla. Šiukšlių daugybė! Net baisu žiūrėt.

Po to jie išėjo parnešt likusių daiktų, o mes ruošėmės lysti į urvą. Pirmas jausmas urve – keista, viskas nepažįstama, tamsu, baisu. Bet po truputį apsibrantu su tokia keista aplinka, ta tamsa ir drėgme. Vis drąsiau ir drąsiau jaučiuos urve ir leidžiuos žemyn. Vienas persisegimo taškas pereitas gerai, antras.... ir taip įgaunu daugiau pasitikėjimo. Didelio grožio per pirmąjį nusileidimą urve nepamačiau. Jokių stalaktitų ar stalagmitų, sienom visur teka vanduo, šlapia.

Nusileidau į vieno šulinio dugną. Ten sutinku Vova bekabinantį virves žemyn. Trumpas horizontalus praėjimas iki kito šulinio. Vova greitai pakabino virves, nusileido, dabar eilė man leistis. Įsisegiau stoperį ir pradėdau leistis kaip visada. O čia ir buvo mano didysis strigimas ant virvės! Galima sakyti, pirmasis rimtas išbandymas! Pirmas „krikštas“! Leidžiuos, leidžiuos ir matau, kad toliau jau leistis neina. Virvė pradeda kilti į viršų, stoperis toliau nejuda! Čia aš bandau įsisegti rankinį žumarą. Įsisegu, bet niekuo ne geriau. Sugrižtu vėl ant šulinio krašto ir bandau iš naujo. Vėl viskas kartojas. Stoperis toliau nejuda, o kitos virvės pasiekt negaliu. Jau supanikavau. Tada nusprendžiau šaukti Vovą. Iš pradžių jis prašo paaiškint, kas man atsitiko. Aš su savo „labai gerom“ rusų kalbos žiniom paaiškint nieko neįstengiu. Aš stengiuosi, pasitelkęs savo visą rusų kalbos žodyną jam nupasakot situaciją, bet jis nieko nesupranta. Susinervina ir atlipa į viršų. Pamato, kas man atsitiko. Pradeda aiškint kaip ką daryti. Aš jo irgi beveik nesuprantu, bet po kelių bandymų, kartojimų pagaliau pereinu tą nelemtą vietą.

Toliau viskas lyg ir nieko. Nusileidžiu į šulinio dugną. Vova sako: - Nunešk tuos du (bent aš taip tada supratau) maišus iki meandro galo ir palik. Aš ėmiau tuos maišus ir nešti. Kažkiek paėjus vienas maišas įkrito į plyšį ir užstrigo, po kiek laiko ir kitas užstrigo. Bandau traukti, neišeina niekaip. Vėl kviečiu Vovą pagelbėti man. Vėl pasigirsta keiksmožodžių serija. Daužom, spardom tuos maišus, kol pagaliau išimam. Pasirodo, man reikėjo tik vieną maišą paimt!

Išlipu iš urvo visiškai pavargęs. Valgyt nenoriu, tik gert. Kažkas sakė, jog urve bus šalta. Bent tą kartą tai buvo žiauriai karšta. Dabar tik miegot. Kažką dar bandžiau Andriui pasakot apie savo įspūdžius urve, bet neilgai tepasakojau...

Ir dar. Manau, Vova su manim į urvą eiti per šią ekspediciją jau nenorės:)

Balandžio 13d.

Šiandien aš vienas lieku stovykloje. Visi išėjo į urvą. Pirmi lino Henrikas su Mindaugu. Jie kabins virves toliau. Jų pakeisti ateis Martas su Vova. Lena, Vaidas ir Andrius leis su maišais, juos paliks ir vėl kils į viršų.

Po vakarykščio išėjimo labai norisi pailsėti. Gerai, kad nereikia šiandien lyst į urvą. Laukiu kitų, padarau košės ir arbatos. Lena prieš išeidama paklausė, ar nebaisu vienam likti stovykloj. Iš tikrųjų visur ramu, tik oras jau prastesnis. Atšalo, o ir saulės nematyti.

Visi grįžta gerai nusiteikę, pilni įspūdžių. Vakare nenuobodžiaujam, kiekvienas pasakoja ką matė urve, kaip patiko. Mindaugas grįžta tikrai pavargęs, tad daug nepasakoja ir eina iš karto miegoti. Vova su Henriku patenkinti. Urvo šturmo grafikas kol kas vykdomas pagal planą. Vandens nėra daug, todėl jie tikisi, jog pavyks pakabinti ir dugną.

Balandžio 14d.

Šiandien ryte į urvą kabinti virvių išėjo Henrikas su Vova. Jie leis iki PBL'o. Stovykloje budėti lieka Andrius, Martas ir Mindaugas. Aš, Lena ir Vaidas jau antrą kartą leisimės į urvą. Diena tikrai graži, truputį palijo ir viskas. Mūsų nuotaikos geros, ruošiamės išėjimui. Mūsų tikslas – nusileisti iki „Zal Piesien“ ir ten palikti maišus su įranga reikalinga tolesniam urvo kabinimui. Prie mūsų kompanijos nusprendė prisijungti ir Martas. Jis ketina nusileist iki pirmo šulinio dugno ir ten pafotografuoti. Iš pat pradžių leidomės žemyn gana greitai, nes visi jau buvom urve anksčiau, todėl pradžioj viską žinojom. Prieš prasidedant siaurumams, pasifotografavom, Martas pradėjo kilt aukšty, o mes leidomės toliau. Visi sunkumai prasidėjo ties škurnikais. Lena per juos leidosi gerai, bet aš ir Vaidas pradėjom strigti. Tada aš supratau, ko labiausiai nemėgstu urve. Tie siauri plyšiai mane gąsdino. Nors atrodo nesu toks storas, bet vis dėlto strigau ten net kelis kartus. Kai baigėsi škurnikai, buvo tikrai daug smagiau leistis. Besileidžiant radom Aido paliktą maišą, kurį paėmė Vaidas ir nešė iki mūsų nusileidimo vietos. Leisdamiesi žemyn, jau netoli „Zal Piesien“, Leną „užmėtėm“ akmenim. Ji leidosi pirma, o mes abu buvom virš jos, tai kartais Vaidas tempdamas maišą, kokį akmenėlį pajudina ir tas jau lekia žemyn pas Leną, tai aš kartais koja atsispirdamas nuverčiu kokį akmenį. Tada Lena mums pasakė, jog palauktumėm kol ji nusileis ir tik tada leistumėmės.

Buvo jau netoli šulinio dugnas. Vaidas su Lena jau buvo nusileidę. Aš buvau maždaug 20 metrų aukštį ir leidaus žemyn. Prie šono buvau prisisekęs asmeninį transportmaišį. Taip visą laiką tas maišiukas kabojo prie manęs, tai galiausiai aš net nežvilgtelėdavau į jį. Nusileidžiu aš žemyn, kur jau laukia Vaidas ir Lena. Lena kažkokia susinervinus atrodo. Aš apsidairau aplink ir žiūriu – mano maišiukas guli nukritęs ant akmenų! Aš net nepajutau, kad aš jau neturiu šalia savęs maišiuko ir negalėjau įsivaizduoti, kad jis gali būti nukritęs. Lena tada tai tikrai užpyko, mat buvo netoli tos vietos, kur tas maišiukas nukrito. Net keiktis pradėjo, nors šiaip ji niekad nesikeikia. Lipdamas į viršų jau gerai prisegiau savo maišiuką.

Nusileidę iki „Zal Piesien“ pavalgėm. Andrius sakė, kad ten bus košės, bet jos nebuvo. Stovėjo tik viena tušonkės skardinė. Tada aišku Andrių keikėm, bet nieko jau nepadarysi. Suvalgėm tą tušonkę ir į viršų pradėjom lipt. Lena pirma, aš antras, o Vaidas paskutinis. Netoli virvės, kita siena teka vanduo. Iš pradžių jo buvo nedaug. Lena užlipo, aš irgi jau beveik pasiekiau šulinio viršų, o Vaidas kabo ant virvės ir laukia kada bus laisva. Už keliolikos minučių pasigirdo didelis triukšmas, neina vienam kito girdėti. Su didžiuliu šnypštumu iš to mažo vandens kiekio, kuris ką tik buvo, pasidarė krioklys. Tada man ir Lenai vandens dar neteko. Paskui jo buvo daug ir mums, lipant į viršų teko beveik ir krioklį išsimaudyt. Iš apačios pasigirdo kažkokie balsai. Mes galvojom, kad tai Aidas su kompanija, nes jie irgi turėjo lipt į viršų, bet po to pamatėm Henriką su Vova. Jie paaiškino, kad leidžiantis į PBL'ą vandens labai daug, tai Aidas su panom nusprendė likti nakvot, nors turėjo Henrikas su Vova.

Kylant į viršų vandens po truputį mažėjo, bet vietomis gaudavome ir krioklių. Virvė apsinėšė moliu ir buvo labai slidi. Lipant į viršų vėl užstrigau škurnikuose, bet gana greitai išsikapanojau. Vaidas ėjo paskutinis ir įstrigo rimčiau. Aš praėjau pro škurnikus ir sakau: - Virvė laisva! - ,o Vaidas šaukia: - Palauk, aš strigau! Aš laukiu ir galvoju gal čia eit atgal pažiūrėt, kas atsitiko, bet paskui

išgirdau, kad išsikrapštė iš ten. Išsivadavęs iš škurnikų dar ir samaspasą Vaidas suvalgė. Visai jėgų neturėjo.

Po tokių krioklių ir purvo vonių išlipau tik 2 val. nakties, Vaidas po pusvalandžio, o Lena paskutinė. Po šio pabuvimo mes su Vaidu nusprendėm, jog esam viršaus žmonės, o ne urviniai.

Balandžio 15d.

Šiandien visą dieną lyja. Dabar ant mūsų stovyklos užslinko debesys ir susidarė didžiulis rūkas. Bet šiaip tai gera diena: miegojom kiek norėjom. Į urvą niekas neina. Vaidas po vakarykščio išėjimo šiandien praktiškai visą dieną pramiegojo. Aidas su savo kompanija lyg ir turėtų grįžt, bet nesirodo. Išlipa jie be panų jau tamsoj. Pasirodo ten potvynis vis dar tęsiasi, vandens pilna ir be hidrikų panos negalėtų išlipt. Iš Vovos jau vėl pasigirdo serija keiksmažodžių. Visi jau ruošėsi miegot, o čia dabar išlenda Aidas su Linu ir pradeda pasakot kaip čia reikia leistis pas mergas į PBL'ą. Nors ir nepatenkinti, bet vis tiek vilkosi dar šlapius kombenzus ir leidosi į urvą.

Balandžio 16 – 17d.

Sėdim viršuj ir nieko neveikiam. Oras blogas. Lyja ir lyja. Visur šlapia. Laukiam, kada sugriš Henrikas ir Vova su panom. Išlipo jie jau vėlai vakare. Matyt, kad mergos jau pavargusios. Tik išlipo jos, Lena kaip medikė vaistų paruošė – spirito dozę ir davė panom išgert, kad atsigautų.

Vaidas sugalvojo laužą pataisyt, kai Vovos nebuvo. Aš irgi jam pritariau. Kol vadai išėję į urvą, mes sugriovėm tą laužą ir padarėm naują. Vaidas dar sukonstravo tokį trikojį puodams pakabint. Viskas gerai veikia. Vaidas tik demonstruoja Lenai naujojo laužo privalumus. Grižo Vova tai kaip pradėjo juoktis iš Vaido trikojo ir vėl rąstus nuėjo pjaut, vėl savo laužą padarė. Nusprendėm mes daugiau jau nepertvarkyt laužo. Tegul būna toks kaip Vova nori.

Balandžio 18d.

Šiandien į PBL'ą nakvot išeina Lena, Andrius, Martas ir Mindaugas. Visi jiems sakė, jog keturi neturės vietos miegmaišį. Taip ir buvo. Andrius praktiškai visą naktį nemiegojo. Lenai labiausiai nepatiko maistas PBL'e – kažkokia avižinė košė. Aš ir Vaidas jau trečia diena kaip sėdim stovykloj. Buvom nuėję iki urvo „Barabano“ pasižiūrėt, pafotkint truputį.

Balandžio 19d.

Po keturių lietingų dienų, pirmą kartą geras oras! Atsikeliu: saulė šviečia, šilta. Nuotaiką iš karto pakėlė. Šiandien aš, Vaidas ir Henrikas eisim iki PBL'o ir ten nakvosim. Kažkaip nesinori kai toks geras oras. Susitarėm su Lenos grupe susitikt didžiajame meandre ir pasikeisti įranga. Kai nusileidom, jie visai neseniai buvo atėję ir laukė mūsų. Aš pakankamai greitai apsirengiau hidriką. Vaidui buvo truputį kebliau su tuo dalyku. Užsidėjo jis hidriką ir kiša koją į guminius. Niekaip nelenda. Mes su Henriku bandom kažkaip užmaiti tą batą, bet pastangos bergždžios. Vaidui tenka nusiimti hidriką. Besirengdamas savo kombenzą jį suplėšė. Su suplėšytu kombenzu jis aišku negali leistis toliau, todėl su Mindaugu apsikeitė kombenzais. Skyles užklįjavo su izoliacija ir paleido į viršų jį. Pirmas išpūdis PBL'e ne koks. Vien dėl kvapo. Mums vietos miegot buvo daug, šilta, bet vis tiek miegojau prastai, dažnai prabusdavau. Kitą rytą jau turėjom surinkti PBL'ą ir pradėti iškabinti virves. Mūsų ekspedicija jauėjo į pabaigą.

Kai Henrikas iškabino virves, reikėjo atlikti dar daug darbų prieš išvykstant. Susirinkom įrangą, sutvarkėm visą stovyklą, deginom šiukšles. Oras buvo tiesiog puikus. Po to sekė nusimetimas, vynas ir alus, ir... kelionė namo. Apibendrinant, galėčiau pasakyti, kad buvo daug purvo, vandens, tamsos, buvo akimirku kai atrodė, jog daugiau jau nebepaeisi, bet kelionė, visi tie išpūdziai verti to. Ir tikrai žinau, kad važiuosiu dar. Manau, ir visi keliavę kartu taip pat...

Kitų žygio dalyvių išpūdžiai iš kelionės

Andrius: „Visų pirma ši kelionė ypatinga man tuo, kad tai buvo pirmoji rimta išvyka su „Ažuolais“ į užsienį. O antra todėl, kad pats savo akimis norėjau pamatyti, kaip urvai realiai atrodo, o ne vien bandyti tai iš pasakojimų išsivaizduoti. Vaizduotė irgi gali apgauti.

Ypač mane sužavėjo pirmas nusileidimas dvejis šuliniais. Tik, deja, atrodė labai trumpas, todėl jaučiausi „padarytas“. Norėjosi daugiau. Ko norėjau, tą ir gavau. Kuo toliau, tuo viskas darėsi krūčiau: iš pradžių škurnikai, po to neregėto ilgio meandras, hidrikai, požeminė upė, kriokiančios vandens kaskados ant galvos ir, pagaliau, išsvajotas PBL! Ko gi daugiau pradedančiajam bereikia. Na gal tik pats urvo dugnas būtų nepamaisęs. Bet motinai Gamtai juk neįsakysi. Tiesa, PBL kvapelis ne iš gerųjų, bet mes gi, anot Lenos, gariačija litowski parni! viską ištvirti galim! Ugnį ir vandenį, kvapus netgi tiesiogine to žodžio prasme.

Užmiršau paminėti orą per užsimitimą: priminė karštą vidurvasario dieną! Tokios čia Lietuvoje turbūt ilgokai palaukti teks.

Labai prajuokino reikalai su JUPI. Prieš kelionę chebrantai išgirde, kiek šio, kaip vėliau paaiškėjo, aukso vertės gėrimo paimta, buvo lengvai šokiruoti ir dievagojosi kepenų negadysią šia chemija. Bet teprireikė tik pradėti kažkam (jau nebepreisimenu kam) ir procesas sėkmingai prasidėjo, išbėgėjo vėliau pilnu tempu ir galiausiai užsibaigė traukinyje. Moralas toks: kuo daugiau JUPI, tuo gyvenimas šalia urvų (o kai kam ir urvuose norėjosi tai pabandyti) pasidaro saldesnis ir lengvesnis. Vienu žodžiu JUPI – JĖGA! Į urvus be JUPI nevalia!

Patiko GAZ – 66 siaurais Aleko keliukais važinėti. Tik spėk galvą ir subinę saugot. Ir ta ir ana nukentėjo vienodai. Žiauriai patiko nusimetimo, kai vietiniai mus svaigiais kaukazietiškais lašais vaišino. Tik gaila, kad stop krano išjungti nebuvo galima. Gi mantą kažkam iš auto reikėjo prie stoties iškrauti. Per daug prisiskanavus tai padaryti būtų buvę sunkoka.

Vienu žodžiu, visa ekspedicija labai patiko, įgyta patirtis tikrai pravers ateityje.“

Vaidas: „Žygis į Aleką, į urvus, o tiksliai į 1-ą urvą „Osenija“ pavyko, gal ir ne 100% įvykdytas numatytas planas, tačiau visi pamiegojo PBL – e.

Manu, kad ekspedicija buvo vykusi. Man ji patiko. Priežasčių patikimo sunku pasakyti, jų gali būti daug: gera kompanija, pakankamai gera organizacija, neblogi vadukai, kurie nors ir neleido daryti anarchijos, tačiau vis tik leido pasisakyti, o tai jau plusas. Kitas geras dalykas – tai komandos tarptautiškumas: LT + RU, tai leidžia pažinti kitą kultūrą, patobulinti kalbos žinias ir šiaip kartais sukelia daugiau linksmų problemų, kai kas nors ko nors nesupranta arba pasako ką nors ne taip.

Taip pat patiko stovyklos gyvenimas, nors laužas ir šūdo vertas (na kai geras oras), bet šiaip pats gyvenimas linksmas, pora žygelių į kalnus, pasidairyti apylinkėse. Grįžtant prie laužo pripažinsiu ir aš klydęs, nes lietui lyjant jis tikrai pasiteisino.

Dar teigiamas dalykas tai, kad buvo laikomasi gamtosauginio principo – šiukšlių rinkimas ir deginimas. Man tai patiko ir žygiui suteikė daugiau prasmės.

Kalbant apie tai, kas nepatiko, na nelabai mėgstu apie tai kalbėti, bet apie pora vietų.

Pirmiausia maisto klausimas – nesubalansuotas paskirstymas, pradžioje žygio mažai ir vienodai, gale žygio daug ir vėl vienodai. Žodžiu šią vietą reiktų tobulinti: tiek čiombei, tiek vadui, kuris supirko bet ko. O tai automatiškai kelia žygio išlaidas.

Dar viena problema, kuri jau LT pasirodė, tai finansiniai klausimai. Kai gaunasi šūdas dėl vizų ir kelionė brangsta 115 Lt., po to išlaidos maistui vėl dvigubai daugiau nei planuota. Žodžiu, manau finansininku skirti žmogų labiau atsakingą ir turintį patirties klausimuose su pinigais. Čia dar bėda ir tame, kad nėra aiškumo kur surinkti pinigai buvo išleisti ir kodėl. Na gal dar gausim finansines ataskaitas.

Dėl Aido stovyklos nuomonė dviprasmiška, iš vienos pusės, manau, nereikėjo kurtis „ant“ Luko/Andriaus palapinės, bet iš kitos, jie suteikė peno pokalbiams ir linksmumui.

Dėl asmeninės įrangos galima daryti išvadą, kad reikia pasiimti šalną su normaliu apšvietimu ar bent jau paimti atsarginius elementus. Dar reikia kombenzoną rinktis tvirtesnę. Tačiau bendrai paėmus, manau, galima išsiversti ir su prastesne įranga.

Buvo gaila, kad žygio vadas Henrikas Ramonas bandė teikti, kad tai ne „Ažuolų“ žygis ir čia negalioja ažuolietiškos tradicijos. Dėl to tikrai apmaudu, nes maniau, kad einu į žygį su „Ažuolais“ ir ažuolietišškai.

Darant bendrą išvadą, galiu teigti, kad žygis pavyko, o visos asmeninės užduotys bus įvykdytos, jei bus nupirkta baidarė ir sėkmingai grįšim į LT. **(Vaido asmeninės užduotys buvo pilnai įvykdytos, taigi jis žygiu turėtų būti patenkintas, nes baida jau laukia pirmojo išbandymo:)**

Ieva: „Mūsų tikroji pažintis buvo PBL, kai šlapi ir pavargę atsibeldėm ten. Mudvi su Agne ten prasėdėjom dvi paras, iš pradžių buvo šalta ir šlapia, tiap iki pasirodant mūsų (Henrikui ir Vovai). Nuostabūs šūdų ir myžalų aromatai „Beveik visada sužadindavo apetitą (t. y. įsisukti į maisto atsargas esančias PBL). Beje, mūsų gelbėtojai mums ir pietus ruošė. Ten mes gavom amžiną kličką жертвы. Bet čia ne esmė.

Labiausiai mane sužavėjo Ossenija vis dėlto čia yra nerealiai žavingas škurnikas, kur strigdavo arba šalmas arba užpakalis, arba viskas iš karto. Tęsinys pažinties būdavo prie laužo, ir nedrąsiai apsiuostinėjom, visgi mes buvom svetimi. Reikalai pasitaisė, pažintis įsibėgėjo paskutinėmis dienomis t. y. nusimetimo dieną kur šiek tiek sugėrėm. Na o kai su „limuzinu“ atsibeldėm į Sočią, žinoma prieš tai gerai apsipirkę vyno ir midaus bei vietinės čiačios. Apsipirkimas buvo žavingas. Mes taip atvažiuom, o mus jau prie stalo sodina, tik traukia vynus ir alkoholijus tik siūlo ragauti, o mes ragaujam, ragaujam ir apsiperkam kas ko labiausiai prisiragavo. A, o Sočioje mudvi su Agne sumanėm palikti mūsų vyrukus ir prisijungti prie vyrų mūrų Ažuolų. Tai ką, dabar riedam traukiniu į Maskvą, o kas toliau dar laukia pažiūrėsime ateity. Na gerai, traukinį mafiją pažaidėm.“